

pování firmy oprávnění. K otázce, zda je prvý z důvodů uvedených pro odepření příklepu opodstatněn, rekursní soud právem odpověděl záporně. a stačí poukázati na důvody napadeného usnesení, jež jsou v podstatě správné a nejsou vyvráceny vývody dovolacího rekursu, omezujícími se toliko na to, že prý jde o věc náhledu, kterého rekurentka nesdílí. Co se pak týče druhého důvodu pro odepření příklepu, dlužno poukázati na ustanovení Šu 186 odstavec druhý ex. ř., dle něhož přes podaný odpor nemá se přihlížeti k tomu, že není tu průkazu oprávnění k zastupování nebo zmocnění, když vada ta, dříve než se rozhodne o příklepu, byla odstraněna dodatečným předložením potřebných listin. Z toho plyne, že, je-li tu taková vada, nutno dříve, než soud rozhodne o odporu v tomto směru vzneseném, nejvyššímu podateli poskytnouti možnost k odstranění vady udělením mu lhůty, již jest vyměřiti s ohledem na osmidenní lhůtu Šu 185 ex. ř., a že teprve po marném uplynutí udělené lhůty odepření příklepu pro řečenou vadu může býti vysloveno. Když proto soud první stolice, nedbaje onoho předpisu, ihned při dražebním roku vyhověl odporu i pro vytýkanou vadu, že Dr. Karel F. se nevykázal náležitou plnou mocí, a odepřel udělení příklepu firmě F. a spol., aniž před tím Dru F-ovi udělil lhůtu k odstranění uvedené vady, nemohl tento nesprávný postup firmě F. a spol. býti na újmu; dlužno naopak uznati, že byla oprávněna, v řízení oprávněm zjednati nápravu dodatečným předložením potřebných listin, při čemž — ježto dodržení osmidenní lhůty Šu 185 ex. ř. nepřichází již v úvahu — stačilo, byly-li tyto listiny předloženy spolu s rekuresem. To firma F. a spol. také skutečně učinila, ježto spolu s rekuresem do usnesení prvního soudu, jímž příklep byl odepřen, předložila úřední vysvědčení, z něhož patrno, že osoby, které Dru F-ovi vydaly plnou moc, k zastupování firmy jsou skutečně oprávněny. Právem proto rekursní soud, který se tímto druhým důvodem, soudem první stolice pro odepření příklepu použitým, sice výslovně vůbec nezabýval, uvedenou vadu však předloženým úředním vysvědčením zřejmě pokládá za odstraněnu, vyhověv rekursu, udělil příklep firmě F. a spol.

Čís. 5034.

V případech Šu 371 čís. 1—4 ex. ř. dlužno povolití zajišťovací exekuci beze všeho, aniž by soud sám zkoumal věcnou potřebu zajištění vymáhané pohledávky. Proti nadbytečnosti zajištění lze tu zjednati odpor jen k návrhu dlužníka dle §§ 376, 377 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, R I 397/25.)

Ku zajištění směnečné pohledávky, přisouzené platebním rozkazem, proti němuž byly podány námitky, domáhal se vymáhající věřitel exekuce záznamem zástavního práva v pořadí jistoty zřízené pro 100.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Účelem zajišťovací exekuce jest poskytnouti věřiteli při hrožícím nebezpečí možnost, by pro svou pohledávku, dosud nevykonatelnou a nezajištěnou, zjednal si zajištění proti

možné ztrátě. Třebaže dle §u 371 čís. 2 ex. ř. v případech, že proti směnečnému platebnímu příkazu podány byly námitky, nevyhledává se osvědčení nebezpečí podle §u 370 ex. ř., nelze přece v takovém případě povolit zajišťovací exekuci vždy a bezvýjimečně, i když není objektivní věcné potřeby zajištění vymáhané pohledávky. V tomto případě navrhla strana vymáhající povolení exekuce ku zajištění vymáhané směnečné pohledávky 35,750 Kč v pořadí jistoty 100.000 Kč, na nemovitosti povinné strany pro ni v základě listiny o zřízení jistoty ze dne 31. července 1922 vkladem práva zástavního již nabyté. Nemůže tudíž strana vymáhající navrženou exekuci zajišťovací nabýti pro svou pohledávku více jistoty než jaké vtělením kauční pohledávky 100.000 Kč již požívá. Jest proto navržená exekuce pro zajištění pohledávky strany vymáhající bez významu a jen k tomu vhodná, působiti straně povinné zbytečné výlohy, což se přičí zásadě §u 27 ex. ř. Významu nabude a odůvodněnou bude teprve svého času žádost vymáhající strany na základě právoplatného titulu exekučního, v této směnečné rozepři vydaného, o vklad práva zástavního v pořadí vtělené již jistoty 100.000 Kč, neboť pak bude prokázáno, do jaké výše tato úvěrová pohledávka skutečně jest vyčerpána.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 370 ex. ř. jest předpokladem pro povolení zajišťovací exekuce, by bylo soudu osvědčeno, že by bez této exekuce dobytí peněžité pohledávky, soudně přiznané, bylo zmařeno nebo stíženo; o třetí v tomto §u uvedený předpoklad v tomto případě nejde. § 371 stanoví však, že jde-li o exekuční tituly v něm pod 1 až 4 uvedené, jak je tomu v tomto případě, mají býti také bez takového osvědčení exekuční úkony k zajištění peněžitých pohledávek povoleny, a v materiálich k tomuto zákonému předpisu se výslovně uvádí, že značná pravděpodobnost, již podávají takové exekuční tituly pro správnost nároku a závazku dlužníka, odůvodňuje, by podle takovýchto titulů povolení zajišťovacích úkonů bylo připuštěno beze všeho, jinak však jen za předpokladu §u 370 ex. ř. Při návrzích na zajišťovací exekuci, zakládajících se na exekučních titulech tohoto druhu, nemá tedy vymáhající věřitel povinnosti, osvědčovati potřebu exekučního zajištění, a soud, který se o návrhu usnáší bez slyšení stran — § 55 ex. ř. — nemá zákonného podnětu, by vzhledem k tomuto předpisu zákona uvažoval a zkoumal, zda je tu i oprávněná potřeba k zajištění čili nic. Rekursní soud arcí míní, že dle exekučního návrhu, o nějž jde, mělo se státi exekuční zajištění záznamem v pořadí již vložené kauční hypoteky, že tedy vymáhající věřitel nemohl touto exekucí dosíci vyššího a lepšího zajištění, než které již v této kauční hypotéce má, přehlíží však, že při zajišťovací exekuci nezáleží v první řadě ani tak na tom, zda vymáhaná pohledávka jest ohrožena: špatné majetkové poměry dlužníkovy a případný současný postih se strany jiných věřitelů neuznává se dle ustálené praxe vůbec ani na důvod, ospravedlňující exekuci zajištěním, a dlužno naopak přihlížeti k tomu, zda dobytí pohledávky, totiž vedení exekuce jest ohroženo, t. j. zda hrozí nebez-

pečí, že by bylo zmařeno nebo značně stíženo, což se státi může proto, že dlužník své jmění ztenčuje, na př. zcizuje, odstraňuje a pod. Ostatně lze poukázati v této příčině na hlediska, jež obsahuje k této věci § 180 jedn. ř. Že v tomto případě možnost takového značného stížení exekuce přes onu kauční hypoteku není nebo nebyla vyloučena, na příklad tím, že by dlužník mezi tím mohl zciziti nemovitost, takže by pak exekuce na nemovitost nemohla býti na základě vydobytého exekučního titulu zavedena přímo proti nabyvateli nemovitosti, nelze popíráti, a vymáhající věřitel nebyl povinen, poněvadž to § 371 ex. ř. nepřikazuje, svůj zájmovací návrh exekuční i po této stránce blíže odůvodniti. § 27 ex. ř. se na tento případ nehodí, neboť v něm se předpokládá povolení exekuce, a vzhledem na povolenou exekuci pouze stánová, že nemá býti vykonána ve větším rozsahu, než toho uskutečnění nároku vyžaduje. Právní ochranu proti zajišťovacím exekučním úkonům, jež se ukáží jako neoprávněné pro nedostatek potřeby zajištění vůbec, nebo jako nadbytečné co do rozsahu zajištění, poskytují §§ 376 a 377 ex. ř.; příslušný právní prostředek vyhrazen jest však výslovně návrhu dlužníka, a teprve na takový návrh jest soud povinen, po slyšení vymáhajícího věřitele o potřebě a rozsahu zajištění uvažovati, po případě šetření konáti a o tom rozhodnouti, zda takové úkony mají býti vykonány či vykonané již zrušeny neb obmezeny. Neprávem dlužnice i soud rekursní mají za to, že k těmto úvahám o potřebě exekučního zajištění byl soud povinen aneb i jen oprávněn již při tom, když se usnášel o návrhu na zájmovací exekuci.

Čís. 5035.

Tříletou lhůtu, ve které zaniká přednostní právo převodního poplatku z nemovitosti, jest čítati od doby, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl býti zapraven, nikoliv ode dne dotyčného knihovního vkladu práva vlastnického.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, R I 403/25.)

E x e k u č n í s o u d nepřihlížel k eráru v přednostním pořadí z výtěžku nemovitosti, prodané exekučně dne 27. října 1924, převodní poplatek ze vkladu vlastnického práva, jenž se stal dne 7. února 1921. **R e k u r s n í s o u d** převodní poplatek eráru přikázal. **D ů v o d y:** Dle min. nařízení ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. přísluší státu co do poplatku z převodu majetku právo přednostní, jež zaniká uplynutím tří let od doby, kdy měl býti poplatek dle platebního příkazu zapraven. Nezáleží tudíž na tom, kdy došlo k převodu. Poněvadž jest z přihlášky patrné, že byl tento poplatek vyměřen roku 1922, neuplynula do dne 27. října 1924 od té doby ještě tři léta, nezaniklo tudíž ono přednostní právo eráru.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel odporuje přikázání poplatku z převodu majetků z toho důvodu, že od vkladu práva vlastnického, jehož se poplatek týká, t. j.